

магать на намъренията му. Трѣбаше да прилича на Рипелъ; но Рипелъ още не бѣ са евилъ, и когато, попослѣ, испанскійтъ министръ стѣпи въ борба съ него, той не сполучи нито да го навие, нито да му подражи.

Герцогътъ избра, както сичкитѣ слабохарактерны чловѣцы, среденъ единъ предѣлъ. Като не смѣяше да задоволи съвършено ни една отъ двѣтъ страны, той зе друго едно рѣшеніе, което разсърди и двѣтъ.

Той опредѣли за духовникъ на царя, не езуитинъ, нито доминиканецъ, но кордиліеринъ, бѣденъ единъ инокъ, на име Гаспаръ де-Кордова, чловѣкъ шудравъ, съ съдрана шапка и обуца, лешенъ отъ охота и отъ опытъ за управленіето на общественитѣ работы, и който немаше нито способность да помысли за тѣхъ.

Тѣй щото, благодареніе на туй назначеніе, тозн постъ оставаше празенъ, и двѣтъ страны слѣдовахъ да са боріжтъ една противъ друга.

А колкото за маркизата де-Балъо и Муриела, понеже герцогътъ немаше вече никоя нужда отъ тѣхъ, нито ги смисли.

Но графинята не бѣше отъ онѣзи жены, които склоняватъ да бѣдѣтъ забравены. Тя хвана да вика, да са оплаква горчиво, и за да я укротіжтъ дадохъ ѝ първо поста на найвысоката придворна госпожа, а подиръ туй нарекохъ я възпитателница на царскитѣ рожбы на Испанія. Но дѣ са благодарѣше тя съ таквызи малкы работы?

Тя искаше власть, участие въ управленіето на държавнитѣ работы, и притезаніята ѝ достигнѣхъ найподиръ до таквази чрезмѣрность, щото герцогъ де-Лерма направи слѣдующето естествено умозаключеніе. « Невъзможно е, рече той, да са не скарамы еднѣнъ день, нека прочее са скарамы отъ сега; тѣй ще спечелѣж туй което быхъ са принудилъ да ѝ дамъ до тогасъ. »

Рече и го стори; въ сѣщия день кабинетътъ на министра са затвори на графинята, и двамата стары цѣятосли станѣхъ смѣртны врагове.